

velle de dog i høi Grad en Løiud om, hvad jeg vil kalde den høiere Berettigelse af denne Dom, nemlig Berettigelsen af den Lovgivning, i Genhold til hvilken Dommen er affagt. Dette er i og for sig uheldigt, og det er, tilføjer jeg, saameget mere uheldigt, som vi vel maa erindre, at det, som var den afgjørende Grund til, at de Paagjældende ikke kunde undgaa at blive idømte Strafsarbejde, var, at de tillige vare tiltalte for en ikke politisk Forbrydelse, nemlig den, der omhandles i Straffelovens § 103, og som lyder saaledes: „Har en samlet Mængde offentlig ved Ord eller Handlinger tilkjendegivet den Hensigt i Forening at tvinge Ovrigheden til at foretage eller undlade en Handling eller i Forening at vise voldsom Modstand imod Udførelsen af en af Ovrigheden truffen Bestemmelse, blive Hovedmændene, forsaavidt der øves Vold mod Person eller Gods, at anse med Strafsarbejde indtil 6 Mdr“, osv. Det er denne Bestemmelse, ifølge hvilken de Paagjældende maatte blive idømt Strafsarbejde; men det kan jo paa ingen Maade betragtes som en politisk Forbrydelse at vise voldsom Modstand imod Udførelsen af en af Ovrigheden truffen Bestemmelse eller tvinge Ovrigheden til at foretage eller undlade Handlinger. En saadan Forbrydelse kan jo foretages i 100 andre Niemed end politiske, og det er vel ikke de Herrer's Mening, at, naar saadanne Handlinger foretages i politiske Niemed, skulle de behandles og betragtes paa anden Maade og belægges med andre Straffe, end naar de ske i andet Niemed. Det kan jo ikke være de Herrer's Mening, at, naar f. Ex. en Brandstiftelse foretages i „Kommunens“ Interesse, at den saa bør betragtes paa anden Maade eller behandles efter andre Regler end anden Brandstiftelse. Det er derfor, jeg gjentager det, af flere Grunde meget uheldigt, at Flertallet har besluttet sig til at ville henvise dette Andragende til Justitsministeren. Hvad det 5te Punkt angaar, kan jeg sige mig i stor Korthed. Det gaar ud paa, at der skulde tilkaldes Arbejdere af det socialdemokratiske Parti til den Arbejderkommission, som agtes nedsat. Mig forekommer det nu meget befyndeligt, at Udvalgets ærede Flertal har villet saa ganske fravige den Stilling, som Thinget ifølge Finantsudvalgets Indstilling besluttede at indtage til Spørgsmaalet om denne Kommission. Det vil jo være i ærede Medlemmers Erindring, at Regjeringen havde paa Finantsloven foreslaaet Midlerne til en saadan Kommission og havde i Motiverne antydnet, hvorledes denne Kommission skulde sammensættes, men at Udvalget i Betænkningen, saaledes som det vil ses af Tillæg B. Sp. 581—82, yttrede sig saaledes: „Da Udvalget ikke troer, at den foreslaaede Sammensætning af en Arbejderkommission er hensigtsmæssig, men at det overlades Regjeringen selv at sammensætte Kommissionen, stiller man Forslag om, at Texten

affattes i Genhold hertil.“ Denne Udvalgets Udtalelse er nu ganske vist ikke meget heldig affattet, det er noget uheldigt Danst, men man kan jo nok forstaa, hvad Meningen er, nemlig at det bør overlades Regjeringen selv at sammensætte Kommissionen. Man vilde altsaa netop styde dette fra sig og ikke have noget Ansvar for, hvorledes Kommissionen blev sammensat; men da der nu fremkommer et Andragende fra det saakaldte socialdemokratiske Arbejderparti, gjør man dog en Undtagelse og finder det rigtigt at henvise dette Andragende til Regjeringen. Det maa jo være det ærede Udvalgsflertals Mening at ville beriggennem udøve en Indflydelse paa, hvorledes Regjeringen skal sammensætte denne Kommission, thi det kan jo dog vel ikke være Meningen, at Thinget blot skal tjene som et Slags Postbude for de Paagjældende, som overleverer disses Andragender til Regjeringen. Det maa jo være Meningen, at man dog slutter sig dertil, og det er det, som jeg efter den Stilling, Thinget hidtil har indtaget til dette Spørgsmaal, ikke har troet at burde tilraade. Af disse Grunde har jeg ikke kunnet slutte mig til Udvalgets Flertal i denne Sag. — Derimod er der en anden Sag, hvori jeg er enig med de øvrige Herrer, og som jeg vil tillade mig at fremhæve, fordi jeg tror, man med Styrke bør fremhæve, at der er Trang til at foretage Noget. Jeg figter herved til de forskjellige Andragender fra Fiskere om Drivvaadsfiskeriet. Sagen er nemlig den, at den Stilling, hvori Fiskerne ere komne ved Loven af 9de Marts 1872 om Fiskeri med Bundsflæbevaad, er ganske uholdbar. Trods de respectable Forsøg, der fra Folketingsudvalgets Side bleve gjorte paa at faae klaret, hvad der mentes, er dette ikke lykkedes, og i den praktiske Anvendelse af Loven befunder man sig i den yderste Forlegenhed med, hvad man skal betragte som lovligt og hvad ikke. Det er høist uheldigt for de Paagjældende selv — værst for dem — og det er ogsaa høist uheldigt for Domstolene, som føle, at de der bevege sig paa et Omraade, hvor de af Mangel paa firkende Kjendetegn maa samle noget iblinde og med den bedste Villie ikke kunne vide sig fri for stundom at træffe ulige Afgjørelser. Efter den Maade, hvorpaa Loven af 9de Marts er formuleret, har man jo ikke troet at kunne indskrænke sig til de egentlige engelske Trawls, der ere belastede med tunge Sernstætninger eller Sernstænger, men der staa i Loven, at Bundsflæbevaad kunne ogsaa være „med anden svær Bægt belastede Vaad“. Hvad der imidlertid er „svær Bægt“, er i høi Grad svævende og usikkert og er Noget, som Ingen kan sige noget rigtig klart om. Man har derfor maattet lægge Hovedvægten paa de næste Ord, som staa i Loven, nemlig: „der med Seil eller Dampkraft slæbes og stræbe langs med Bunden“. Da man nu i Reglen ikke i Sagen har nogen Oplysning om, hvorvidt det paagjæl-